

„a mult, a jelen és a jövő örökszép városa“

Budapesti idegenvezetők a külföldiekről — Külföldiek Budapestről és Magyarországról

Még nincs lezárva az idei idegenforgalmi szezon, de az eddig tapasztalt jelekből, a szakértők kétségtelen bizonyossággal megállapítják, az Európában egészen egyedülálló jelenséget, hogy Magyarországon az idegenforgalom, a rossz viszonyok ellenére is erősen emelkedett. A kongresszusokat és a jamboreet leszámítva, csak augusztus hónapban körülbelül tízezer külföldi fordult meg nálunk. Tízezer külföldi látogató nemesacsi eredmény, hanem jelentős propaganda is.

Az idegenvezetés ma már olyan foglalkozás, amely igen sok embert vonz erre a pályára. Kényes feladat. Nagy műveltség, nyelvtudás és szeretet kell hozzá. Budapesten igen sok idegenvezető van, ezek közül tízenegyet az idegenforgalmi hivatal szolgálatában áll. A tízenegyet idegenvezető között csak kettő férfi, a többi nő.

A Vigadó-utcai Magyar Bolt a pesti idegenvezetők főhadiszállása. A művészien kiképzett, barátságos kis üzlet valóságos központja az idegenforgalomnak. Ritkán akad külföldi, aki elkerüli ezt a helyet és ritkán van a látogatók között olyan, aki ne vásárolna valami magyar iparművészeti tárgyat. Ezt a kis boltot ma már a világ minden fővárosában ismerik.

Mit mondanak a külföldiek?

Az utcán ott állnak a hatalmas autocarok. benn az üzlet mögötti irodában gyülekeznek az idegenvezetők. Az egyik legnépszerűbb idegenvezető hölgy a következőket mondja:

Az idegenvezetés nehéz feladat. Mi nők büszkén megállapíthatjuk, hogy ezen a pályán határozottan a hölgyek vannak előnyben. Jobban eltalálják a stílust, azt a hangot, ami az idegennek megfelel és ösztönyszerűbben megérezzük, mire kívánsai a külföldi. Négy éve vagyok idegenvezető, mondhatom, a siker bámulatos. Az ittszületett megszokja ennek a városnak a szépségét, nem érzi azt a boldog szenzációt, hogy itt élhet. Én napról-napra újból átélem és látom, mikor a hidegvérű angol lelkesedik és látom, érzem, hogy ez a gyönyörű város milyen hatást kelt mindenki benn.

— Sok külföldi romantikát keres. Pusztát, cigányt, édes magyar muzsikát. Legtöbb esetben rendkívül meglepődik, hogy egy nyugati metropolisba érkezett. Párisban kosztümben látják a cigányt, itt civílen. Eleinte bizony idegenkednek attól, hogy megismerkedjenek a mi nyugati vonatkozású értékeinkkel is, de később annál mohóbban vetik magukat rá és legtöbbször azzal távoznak, hogy ide vissza kell még jönniök. Nagy hiba, hogy az idegen itt nem láthatja állandóan a már világhírűvé vált magyar táncokat és népviseleteket.

Rengőtegen levél érkezik az ittjárt külföldiektől, akik más idegen városokban bizonyos nosztalgiai emlékezőnek a Duna ragyogó királynőjére: Budapestre. Ma már sokkal többet tudnak rólunk külföldön, mint a multban. A franciák tudják rólunk a legkevesebbet. A francia nem tanul földrajzot, ellenben hallatlanul kedves nép. Elismerést vált ki belőlük a magyarországi erős nacionalizmusa. Imponál nekik a szabadságtéri országzászló. A mi nacionalizmusunknak a sovinszta franciák előtt nagyobb sikere van, mint a Dunapart esti csillagos képének.

Az egyik legrégebbi idegenvezető hölgy a következőket mondja:

— Régebben, főleg luxusturisták jöttek Magyarországra. Az idegenforgalom szempontjából ma már a szerényebb középosztály a jövő. Sajnos, „Budapest fürdővárosnak“ nincs meg a kellő vonzóereje, főleg azért, mert a körülményekhez képest az itteni fürdőzés aránylag drága. Eddig „három nap Budapesten“ volt a jelszó. A jövő propagandájának arra kell arányulnia, hogy olelson legalább néhány hetet tölthessenek nálunk a külföldiek.

Indulófélben vannak az autocarok. A külföldiek tarka csoportja már elfoglalta helyét, az idegenvezetők felszállnak, hogy megkezdjék munkájukat. A pesti idegenvezetők szerény díjazásért napokra csatlakoznak egy-egy kisebb csoporthoz és a külföldi így teljesen megismerheti Budapestet.

Miért van villanyóra a Várban?

Az egyik vörös autobus előtt hosszú szakállú, tekintélyes úr áll hatalmas szál, markánsarcú férfi mellett. Hölgyektől búcsúzkodnak. A két úr rövid látogatásra érkezett ide és aztán táviratilag maguk után rendelték családjaikat. Az egyik úr J. Boenen holland kereskedő, a másik Emil Giroux brüsszeli mérnök. Megkérjük őket, mondják meg őszinte véleményüket Budapestről. A hollandus rövid gondolkodás után így válaszol:

— Barátommal — kezdi — négy év óta járjuk a világot. Négy esztendővel ezelőtt Nürnbergben ismerkedtünk meg, ahol csunyán összevesztünk valami semmisségen. Rövidesen kiderült, annyira ellentétes természetűek vagyunk, hogy az valóságos szerenese utazásnál. Azóta vakációnkat együtt töltjük. Az idén jöttünk Budapestre. Négy év óta, itt találkoztunk először a véleményünk. Budapest és Magyarország mindkettőnknek tetszik.

A Dunaparton állunk és lassanként sor kerül az objektív kritikára is.

A brüsszeli mérnök ezt mondja: — Csak azt nem értem, hogyan engedhették meg a Vár nemes stílusának elrontását. Ebbe a milióbe nem szabadna modern bérkaszárnnyakat és villanyórákat építeni.

Keveset gondolkodik, majd így folytatja:

— Az emberek nagyon szeretetreméltóak. Sehol sem láttam annyi jól öltözött férfit és nőt, mint Budapesten. Csak a borralaló kérdés nyugtalanítja az idegent. Miért kell borralalót adni a fizetőpincérnek?

Élénken érdeklődnek a kisszakasz rendszer iránt. Giroux úr jegyzeteket készít:

— Ez kitünő ötlet — mondja. — Otthon is meg kellene valósítani. Miért nem csinálnak propagandát az Erzsébet-hidnak? Európa legszébb hidja.

Rapszódikusán következnek a megjegyzések. Tetszik: osztatlanul a Parlament. (De miért nincs előtte terras?) Tetszik a Rókus-kórház (?) Ragyogó a Dunapart. (De miért megy előtte villamos?) Tetszik a pesti pincér. A Svábhegy gyönyörű, nagyszerű, pompás. Megnyugtató, hogy este a szabadban lehet vacsorázni. (De miért van a cigány szmokingban?)

Giroux úr búcsúzóul ezt mondja: — A mult, a jelen és a jövő örökszép városa Budapest.